

živijo med nami, pa čeprav samo petnajst let, pet dni ali pet ur. Z njimi se vedno znova rodi veliko ljubezni in priložnost za učenje pomembnih vrednot. Izkušnja mi pravi, da ima vsak svoje poslanstvo, ki prinaša bogatenje človeške izkušnje in s tem človeške družbe. Vsa ta raznolikost spodbuja človeka, da se lahko razvija in uči v smeri večje pestrosti, bolj bogato in polno.

Sprejemanje raznolikosti pomeni, da vsakega človeka med nami aktivno sprejmemo in spoštujemo. Mama neke deklice mi je pripovedovala, da ji je najtežje, ko se ljudje obnašajo, kot da njena hči ne obstaja: ne pogledajo je, ne pozdravijo, ne vprašajo po imenu ali ji ne podajo roke ob pozdravu miru v cerkvi. Sprejmimo jih v svojo družbo in pokažimo zanimanje zanje. Podpirajmo jih v vseživljenjskem učenju in dopustimo, da nas tudi oni učijo, kako naj to naredimo. Tako bodo pokazali svoje bistvo, ki ni vedno namenjeno takemu napredku in uspešnosti, kot ju pojmuje splošna družba. Tu se nam ponujata drugačen svet, drugačno doživljanje, ki nam nudita odklop in počitek od hitenja in velikih želja. Ponujata nam možnost za počasno spoznavanje, globlji premislek in vedno znova zanimivo in motivirano učenje.

Spoštovanje v razredu

Misel o spoštovanju me je zopet pripeljala do poučevanja in učenja, ki je zame z vsakim novim učencem pozitiven izziv tudi za samostojni študij in odkrivanje vsega novega na področju raziskovanja in poučevanja oseb s posebnimi potrebami ali specifičnimi učnimi težavami, ki je s pomočjo spleta in širšega pogleda v svet neskončno. Vedno znova ponuja in spodbuja skupno raziskovanje poti, ki peljejo do zelenega znanja, spretnosti, vedénja ali nasmeha in ponosa ob izkušnji, ko opaziš, da se je zgodilo nekaj novega: da je G. želel pomagati pri oblačenju hlač; da je V. pokazal hrano, ki jo želi za zajtrk; da se L. smeje po prebranem sestavku ali da N. sam pripravi peresnico na šolsko mizo. Kaj pa zame pomeni spoštovanje do otrok v šoli? Moj odnos do otrok v šoli je vedno oseben. Vedno želim izvedeti ime otroka, ki mu namenim pozornost. Vedno se tudi

sama predstavim. Želim, da se srečata dve osebi – vsaka s svojo polno integriteto. Pri spremljanju in poučevanju je vedno na prvem mestu odnos. Temu vedno načrtno odmerim čas v uri ali dnevu. Del tega je tudi spoznanje, čemu je namenjeno najino srečanje. Na začetku srečanja s krajšim pogovorom preverim ovire (telesne ali duševne), ki preprečujejo učenje. Vedno poslušam in odgovorim na vsa vprašanja (ali zavrnem neprimerna) ter predstavim svoja dejstva. Skupaj z učencem iščem možnosti za odstranitev ali zmanjšanje motečih dejavnikov. Skupaj pripraviva načrt dela (tudi zapiševa) za dan ali uro; učencu dovolim, da ga vodi in nadzoruje. Ob koncu skušam poskrbeti za občutek, da je bilo opravljeno dobro delo, ki ga je treba nagraditi s pohvalo, igro, pesmijo, pravljico ali objemom. Seveda gre kdaj kaj čisto narobe. Treba se je ustaviti in premisliti, povedati na glas in iskati nove poti ... Tudi to je del dobro in spoštljivo opravljenega dela.

Spoštovanje je konkretna življenjska izkušnja. Do nje pridemo z jasnim ciljem in motivacijo na podlagi smisla, da se drug ob drugem učimo, rastemo in tako dopolnimo svoje bistvo.

Primož Rogelj Življenju

Vsakega je malo.
Noč je del dneva,
tišina s pogovorom odmeva.
Vsak je enkrat mlad,
vsak občuti, kako je
imeti nekoga rad.

Sprejmi. Bodi hvaležen.
Za dobro in slabo.
Preveč nas je v temi ostalo.
Tisto malo luč v sebi čuvaj,
bodi z njo nežen.

Ne vznemirjaj se.
Vstani. Jutra se ne boj.
Edino, kar šteje,
je ta korak tukaj, pred teboj.

Foto: Petra Duhanjov